

[Bording.]

mænd og Husmænd; det bliver dem, der i Fremtiden gennem Fattighjælp, Hjælpekassehjælp og almindelige Gaver — Tiggeriet florerer jo stærkt herhjemme for Tiden — kommer til at bære de store Byrder, som et saadant Proletariat betyder for Befolkningen.

Jeg føler mig derfor fuldkommen overbevist om, at meget faa Landboere venter, at der skal indtræde en Morgenrøde for det danske Landbrug, naar denne Lov vedtages. Jeg føler mig overbevist om, at der selv indenfor det Flertal, som truer med at vedtage Loven, findes mange, mange, der hellere end gerne saa, at dette Lovforslag blev trængt hen i den naturlige Ubemærkethed, hvor det hører hjemme. Jeg vil derfor rette en indtrængende Advarsel til mine Klassefæller, Gaardmænd og Husmænd: Vedtag ikke denne Lov, som saa godt som ingen ønsker, som ikke kan gavne nogen, men kun kan skade, fordi det er en Klasselov, der ude omkring i Befolkningen vil fremkalde et Had og en Bitterhed, som ikke er uberettiget og ikke ubegrundet og derfor forstaaelig, et Had og en Bitterhed, som der skal mange Aars godt Arbejde til at udslette. Der var forleden Dag en Venstremand, som i „Fyens Tidende“ advarede Venstre mod at vedtage Amtsskatteloven og Hjælpekasseloven, fordi de var fuldkommen upaakrævede. Jeg vil som Landmand, som Bonde, som Menneske advare imod at vedtage Tugthusloven, som her foreligger til Behandling, den gavner ingen, det kan kun volde Fortræd at vedtage den.

J. C. A. Larson: Forinden det Lovforslag, der nu har beskæftiget dette høje Ting 2—3 Aar, forlader Tinget for at gaa over til det andet høje Ting, vil jeg gerne have Lov til med et Par Bemærkninger at motivere min Afstemning i denne Sag. Ærede Medlemmer ved, at jeg fra den første Dag, dette Lovforslag kom frem, vendte mig imod det, ikke fordi jeg ikke godt kunde se, at der her var Forhold, som ikke var rigtige. Krigstidens slette Moral med dens Udløbere skabte ogsaa herhjemme Forhold, man maatte vende sig stærkt imod. Rigsdagen vedtog ogsaa Love overfor saadanne Forhold, og jeg kan her nævne Loven om Kædehandel, og jeg kan nævne en anden Lov, som tog Sigte paa et andet Erhverv, en Lov om Gaardslagtning. Disse hensynsløse Folk, som kun tænker paa Profit og egen Fordel og derigennem skader Samfundet, maatte man tage Forholdsregler overfor. Vi fik ogsaa vedtaget i dette høje

Ting en Lov om Tilsyn med Truster, maaske det er den Lov, som haardest tiltrænges i dette Øjeblik, og jeg kunde ønske, at vi fik en saadan Lov gennemført. Men selv om der maaske i den Tid, da man gennemførte de andre Love, var Forhold, der kunde trænge til at rammes af en Lov som denne, var den upaakrævet paa den Tid, da den kom frem, og derfor maatte jeg vende mig imod den.

Der var ogsaa den Grund til, at jeg maatte vende mig mod denne Lov, at man som Motivering brugte et Angreb paa Haandværkerstanden og særlig paa det Haandværk, jeg tilhører. Enhver Landboer, der er noget ældre her i Salen, ved, at dette Angreb var saa uberettiget som noget. Er der noget Haandværk, der har levet under daarlige Kaar, er det Smedehaandværket. Jeg bebrejder ikke disse Mennesker, der førte dette frem, dersom de kunde finde, at der var Ting, der skulde rammes; men jeg bebrejder dem, at de ikke undersøgte Sagen, saa at de, da de kom her med deres Angreb, kunde dokumentere, at det, de sagde, var rigtigt. Det har senere vist sig under Forhandlingerne, at de, der kom med disse Paastande, var ført bag Lyset. Derfor har jeg for saa vidt været glad for disse Forhandlinger, som de Angreb, der blev rettet mod den Stand, jeg tilhører, under den blev slaet ned.

Min Opfattelse har hele Tiden været, at jeg vilde undlade at stemme om Loven. Jeg har ikke den mindste Tro til, at den vil faa nogen Betydning. Men naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hans Nielsen) i hele sin Dokumentation her er optraadt som Beskytter overfor Haandværket og overfor Smedene, saa siger jeg: Hus forbi! Det danske Haandværk behøver ikke Beskyttelse hverken i den Retning eller nogen anden. Det danske Haandværk har gennem sine Organisationer og Love saa frie Forhold, at denne Lov ikke kan røre dem paa nogen Maade. Den Jagt, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen flere Gange har nævnt, var jo en Jagt af en særlig Karakter, en Jagt efter at indfange det danske Haandværk for Socialdemokratiet. Ligesom man i sin Tid gennem stærke Udtalelser her søgte at indfange Aldersrentenydere, Invalidere og Statens Tjenestemænd ved at hævde, at man var de eneste, der beskyttede dem, søger man nu at stille sig op som Værn for det danske Haandværk. Jeg siger overfor den ærede Ordfører for Socialdemokratiet: Hus forbi! Vi trænger ikke til det. Jeg siger til det danske Haandværk saa højt, at man